

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/135/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1415010029
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tibor Kubík
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1415010029.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Tibora Kubíka a sudcov JUDr. Karola Kováča a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci proti obžalovanému O. B., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/, písm. c/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 3T/7/2015 zo dňa 01. 10. 2015, na verejnom zasadnutí konanom dňa 28. 01. 2016, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného O. B., nar. XX. XX. XXXX v D., sa **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný O. uznaný za vinného zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/, písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu svojej dcéry O. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., S. XX, vyplývajúcej mu z ustanovenia § 62 Zákona o rodine a deklarovanej mu i rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 25P/247/2008, zo dňa 20.04.2009, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu dcéry sumou 130,- €, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky B. G., si túto povinnosť riadne neplní od mesiaca február 2013 doposiaľ, s výnimkou mesiacov, kedy na výživu prispel a to februára 2013 sumou 50,- €, marec 2013 sumou 130,- €, apríl 2013 sumou 130,- €, august 2013 sumou 80,- €, september 2013 sumou 210,- €, október 2013 sumou 130,- €, december 2013 sumou 260,- €, september 2014 sumou 90,- €, október 2014 sumou 34,20,- €, november 2014 sumou 30,- €, december 2014 sumou 20,- €, máj 2015 sumou 1.955,- €, čím mu voči matke oprávneného dieťaťa dane Hodáňovej vznikol dlh na výživnom vo výške 1.040,80,- €, pričom počas rozhodného obdobia bol 1x zamestnaný v spol. L., s.r.o., v evidencii uchádzačov o zamestnanie ÚPSVaR evidovaný nebol, dávky v hmotnej núdzi nepoberal, navyše sa konania dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 3T/100/2012, zo dňa 23.08.2012, právoplatne odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona.

Za to mu bol podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l/, § 38 ods. 3 Tr. zák. s poukazom na § 49 ods. 2 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 49 ods. 2 Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný O. B., ktoré odôvodnil v písomnom podaní dňa 28. 10. 2015 (č.l. 181 a nasl.), doručeného súdu prvého stupňa dňa 29. 10. 2015.

V odôvodnení svojho odvolania obžalovaný J. B. poukázal na svoju súčasnú rodinnú a sociálnu situáciu, ako aj vek (bude mať práve už 60 rokov), ďalej na to, že sa mu už dlhšiu dobu nepodarilo riadne zamestnať, to, že je v podstate bez stáleho finančného príjmu a určené výživné nie schopný platiť tak ako mu to bolo ustálené. Doterajšie úhrady omeškaného výživného ho na dlhý čas uvrhlo do zdĺženia,

ktoré taktiež musí splácať, inak mu hrozí exekúcia a ďalšie trestné stíhanie. Dodal, že vzhľadom na jeho vek je neperspektívny a pre trh práce už taktiež nezaujímavý. Záverom požiadal o čas na poskytnutie lehoty na vyrovnanie dlžného výživného. Na uvedenom zotrval aj na verejnom n zasadení odvolacieho súdu.

Zástupkyňa krajského prokurátora navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné v plnom rozsahu zamietnuť.

Na podklade podaného odvolania krajský súd ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.) primárne nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Tr. por., preto v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podal odvolateľ odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na prípadné chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by mohli odôvodniť podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., pričom dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V predmetnej trestnej veci odvolací súd, pri uplatnení tzv. obmedzeného revízneho princípu upraveného v rámci § 321 ods. 2 v spojení s § 317 ods. 1 a 3 Tr. por., nezistil žiadnu takú odvolaním nevytýkanú chybu, ktorá by mohla zakladať dôvod na podanie dovolania (§ 371 ods. 1 Tr. por.), preto, s prihliadnutím na obsah podaného odvolania obžalovaného, zameril svoju preskúmovaciu povinnosť iba na chyby vytýkané v rámci tohto odvolania.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Z tohto hľadiska preto po zistení, že v konaní pred okresným súdom ako súdom prvého stupňa nedošlo k žiadnym takým chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pričom súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vykonal všetky relevantné dôkazy nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie v merite veci postupom zodpovedajúcim príslušným ustanoveniam Trestného poriadku, krajský súd (na rozdiel od obhajoby obžalovaného) uvádza, že súd prvého stupňa vykonané dôkazy aj správne vyhodnotil, a to spôsobom zodpovedajúcim dikcii § 2 ods. 12 Tr. por..

V podrobnostiach krajský súd poukazuje na podrobné odôvodnenie rozsudku okresným súdom, ktoré si v celom rozsahu osvojuje. V tejto časti odôvodnenia napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. stručne a jasne vyložil, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä tých, ktoré si navzájom odporujú. Z tohto odôvodnenia je zrejmé, ako sa súd vysporiadal s obhajobou obžalovaného a akými úvahami sa spravoval, keď posudzoval dôkazné skutočnosti podľa ustanovení zákona v otázke viny. Krajský súd, preto nemá pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených vo výroku o vine napadnutého rozsudku, pretože zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní v súlade s Trestným poriadkom. Skutkové zistenia súdu I. stupňa sa pritom opierajú o dôkazy, na ktoré sa poukazuje v odôvodnení napadnutého rozsudku a o ich vierohodnosti nemá pochybnosti ani krajský súd, preto si ich v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Vo vzťahu k záverom, ku ktorým súd prvého stupňa dospel po vyhodnotení vykonaných dôkazov, odvolací súd uvádza, že tieto závery plne korešpondujú s vykonaným dokazovaním a odvolací súd sa s nimi v celom rozsahu stotožňuje.

V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že obžalovanému O. bolo za kritické obdobie (od februára 2013 do októbra 2014) vznikol celkový dlh na výživnom vo výške 1.040,80 €, teda tak, ako to stanovil vo svojom rozsudku prvostupňový okresný súd. Treba však dodať, že obžalovaný J. Dorčák bol už predtým, rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV, pod sp.zn. 3T/100/2012 zo dňa 23. 08. 2012 odsúdený pre obdobný trestný čin, kedy mu bol uložený podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 1

rok a 4 mesiace s podmieneným odkladom jeho výkonu na dobu dvoch rokov, t.j. do 08. 09. 2004 s obmedzením, aby v tejto skúšobnej dobe uhradil aj zameškané výživné.

Krajský súd preto zhodne s dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa konštatuje, že obžalovaný O. B. na základe predchádzajúcej vedomosti o trestných následkoch neplnenia si vyživovacej povinnosti v kritickom období, neprejavil žiadnu snahu o účinnú ľútosť, na uhradenia zaostalého výživného, resp. platenia aspoň bežného výživného. Jeho obranu, že v kritickom období nemal riadny príjem, nakoľko bol bez zamestnania, treba považovať za irelevantnú, keďže jeho vyživovacia povinnosť voči svojej 15 ročnej dcére O. G., nar. XX. XX. XXXX zrušené nebola, je naďalej aktuálna. Svojím konaním teda naplnil všetky zákonné pojmové znaky prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207ods. 1, 3 písm. b/, písm. c/ Tr. zák. aj s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/ Tr. zák., keďže najmenej tri mesiace v období dvoch rokov, úmyselne neplnil svoju zákonnú povinnosť vyživovať iného a takýto čin spáchal po dlhší čas, čo treba považovať za závažnejší spôsob konania, navyše treba uviesť skutočnosť, že v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch už bol za takýto trestný čin odsúdený. Obdobne, ani jeho vek, ani jeho sociálna, či rodinná situácia, na ktorý sa sám odvoláva obžalovaný, nemožno podstatne hodnotiť ako dôvod na zmiernenie jeho viny na žalovanom trestnom čine.

Na tomto základe preto odvolací súd vôbec nepovažuje námietky obžalovaného smerujúce k spochybneniu rozsudku súdu prvého stupňa za opodstatnené, keďže v posudzovanom prípade žiadne takéto konkrétne okolnosti, vedúce k spochybneniu vierohodnosti dôkazov, zistené neboli.

Keďže súd prvého stupňa postupoval aj pri ukladaní trestu v súlade so všetkými relevantnými ustanoveniami Trestného zákona, prihliadajúc aj na jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. I/ Tr. zák. (priznanie sa k trestnej činnosti a ľútosť nad ňou), ako aj na zásadu pre ukládanie trestov (§ 34 Tr. zák.) smerujúceho k zákonnému, spravodlivému a primeranému potrestaniu páchatela, ako aj skutočnosť, že v osobe ktorého síce ide v súčasnosti o 60 - ročného nezamestnaného muža, ktorý žalovanej trestnej činnosti sa dopustil v skúšobnej dobe podmiennečne odloženého trestu odňatia slobody, odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol, keďže uložený trest odňatia slobody pri zákonnej trestnej sadzbe od jedného roka do päť rokov, vo výmere jedného roka (teda na úplnej dolnej hranici tejto trestnej sadzby), krajský súd považuje za zákonný a primeraný.

Krajský súd za správny považuje aj výrok rozsudku okresného súdu, ktorým podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil obžalovaného na výkon uloženého trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, keďže iný, než nepodmienený trest odňatia slobody v predmetnej veci v zmysle ustanovenia § 49 ods. 2 Tr. zák., ani neprihádza do úvahy.

So zreteľom na uvedené bolo rozhodnuté v zmysle výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.